BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE
den 21 oktober 1996 *

I mål T-107/96 R,

Pantochim SA, bolag bildat enligt belgisk rätt, Feluy (Belgien), företrätt av advokaten Jacques H. J. Bourgeois, Bryssel, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Marc Loesch, 11, rue Goethe,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren Gérard Rozet, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten Hervé Lehman, Paris, med delgivningsadress hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

angående en ansökan om interimistiska åtgärder som avser att kommissionen i ett förfarande enligt artikel 93.2 första stycket i EG-fördraget skall ålägga Frankrike att, provisoriskt och för en kvantitet av 20 000 ton per år, befria sökanden från skatt på biodiesel,

meddelar

* Rättegångsspråk: franska.

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Tvistens bakgrund

1 Sökanden, Pantochim SA, som har sitt säte i Feluy (Belgien), är ett dotterbolag till Società italiana serie acetica sintetica (nedan kallat Sisas) som är etablerat i Milano (Italien). I Feluy har Pantochim en anläggning för produktion av en vegetabilisk dieselolja som kallas Sisoil E. Sisoil E är en metylester framställd av vegetabiliska oljor som ensam eller tillsammans med traditionella dieseloljor kan användas som motorbränsle och som bränsle vid bostadsuppvärmning.

Ansökan om befrielse från inhemsk konsumtionsskatt

2 Enligt artikel 32 i den franska finanslagen för år 1992 (lag 91-1322 av den 30 december 1991, publicerad i *Journal officiel de la République française* av den 31 december 1991, s. 17229) skall till och med den 31 december 1996 befrielse från inhemsk konsumtionsskatt beviljas för estrar som framställs av raps-och solrosolja och som används som ersättning för eldningsolja och dieselolja, liksom etanol som framställs av spannmål, jordärtskockor, potatis eller betor och som blandas i högoktanigt bränsle och bensin samt derivat av sådan etanol. I ett beslut av den 27 mars 1992 om tillämpning av artikel 32 fastställs de villkor som skall vara uppfyllda för att sådan befrielse skall beviljas. Ett särskilt villkor är att de berörda produkterna skall användas inom ramen för ett försöksprojekt och framställas på anläggningar som anses som pilotenheter (artiklarna 3 och 5). För att en anläggning eller en grupp av anläggningar skall kunna bli pilotenhet krävs ministeriets godkännande (artikel 6).

3 I november 1992 vände sig Sisas till de franska myndigheterna med en ansökan om godkännande av dotterbolaget Pantochim och önskade särskilt att fabriken i Feluy skulle godkännas som pilotenhet. Hittills har något sådant godkännande inte beviljats.

4 I skrivelse av den 21 juni 1996 till Pantochims ombud förklarade den franska jordbruks-, fiske-och livsmedelsministern att det vid en undersökning på plats hade konstaterats att fabriken i Feluy hade en produktionskapacitet som överskred den volym för vilken godkännande hade ansökts. Då rådets direktiv 92/81/EEG av den 19 oktober 1992 om harmonisering av strukturerna för punktskatter på mineraloljor (EGT nr L 316, s. 12) endast tillåter att medlemsstaterna helt eller delvis tillämpar regler om skattebefrielse eller nedsatta skattesatser inom det speciella området för pilotprojekt, som definieras genom anläggningarnas produktionskapacitet, kunde Pantochims fabrik inte godkännas som pilotfabrik. Ministern fastslog dessutom att, eftersom det vid kommissionen pågick ett förfarande för att kontrollera om den franska lagstiftningen var förenlig med den gemensamma marknaden, saknade de franska myndigheterna möjligheter att bevilja nya godkännanden. Ministern tillade att "i den mån som de förslag som har framställts till kommissionen skulle vinna bifall och göra det möjligt att besluta i pågående förfaranden, kommer bolaget Pantochim att som varje annat biobränsleproducerande företag i gemenskapen kunna ansöka om godkännande inom ramen för ett offentligt förfarande, på grundval av kriterier och villkor som är fastställda under strikt iakttagande av konkurrensreglerna och som kommer att tillkännages för berörda aktörer".

Det administrativa förfarandet angående den franska lagstiftningen om befrielse från inhemsk konsumtionsskatt på biobränslen

5 Den 7 december 1994 inledde kommissionen ett förfarande enligt artikel 93.2 i EG-fördraget med avseende på den franska lagstiftningen om befrielse från inhemsk konsumtionsskatt på biobränslen. Kommissionen underrättade de franska myndigheterna om detta genom skrivelse av den 12 december 1994.

6 Ett meddelande "enligt artikel 93.2 i EG-fördraget ... om de stöd som Frankrike har beviljat inom biobränslesektorn" publicerades i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 9 juni 1995 (EGT nr C 143, s. 8).

7 Den 29 juni 1995 framförde Sisas sina synpunkter inom ramen för detta administrativa förfarande. Bolaget begärde att kommissionen skulle för det första "fastställa att det stöd som Frankrike beviljar för produktion av biodiesel inte är förenligt med den gemensamma marknaden enligt artikel 92 i fördraget, eftersom villkoren för stödet strider mot artikel 95 i fördraget om upprättande av Europeiska gemenskapen", för det andra "besluta att Frankrike skall ändra detta stöd genom att göra det möjligt att få samma förmåner beviljade för biodiesel som framställs i andra medlemsstater och levereras i Frankrike" och för det tredje "vidta nödvändiga interimistiska åtgärder genom att begära att Frankrike snarast möjligt godkänner Sisas fabrik i Feluy som 'pilotenhet', för en provisorisk kvantitet av 20 000 ton per år för år 1995".

8 När Sisas inte erhöll något svar riktade bolaget den 29 mars 1996 en formell anmodan till kommissionen. Bolaget upprepade först sin begäran i skrivelsen av den 29 juni 1995, och anmodade sedan kommissionen i enlighet med artikel 175 i fördraget att ta ställning inom två månader. Bolaget tillade att det förbehöll "sitt dotterbolag Pantochim SA rätten att begära skadestånd av såväl franska staten som kommissionen för den betydande ekonomiska skada som Pantochim har lidit till följd av den lagstiftning som innebär att bolaget sedan år 1993 är utestängt från den franska marknaden för biodiesel som omfattas av skattelättnader".

9 Genom skrivelse av den 24 maj 1996 underrättade kommissionen Sisas ombud om att bolagets skrivelse av den 29 mars 1996 hade diarieförts som ett klagomål avsett att få till stånd ett förfarande enligt artikel 169 i EG-fördraget.

Förfarandet

10 Pantochim har genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 12 juli 1996, med stöd av artikel 175 i EG-fördraget väckt talan om fastställelse av kommissionens passivitet, vilken består i en underlåtenhet att inom ramen för ett förfarande enligt artikel 93.2 i EG-fördraget med avseende på skattelättnaden för biobränslen i Frankrike förbjuda det diskriminerande sätt på vilket denna skattelättnad beviljas. Bolaget har även med stöd av artiklarna 178 och 215 i EG-fördraget yrkat ersättning för den skada som bolaget påstår sig ha lidit till följd av kommissionens passivitet.

11 Pantochim har genom en separat handling, som inkom till förstainstansrättens kansli den 19 juli 1996, med stöd av artikel 186 i EG-fördraget ansökt om interimistiska åtgärder som går ut på att "kommissionen genom ett förfarande enligt artikel 93.2 första stycket i EG-fördraget skall ålägga Frankrike att [för bolagets räkning] provisoriskt fastställa ... den begärda andel biodiesel som kan beviljas befrielse från tillämplig punktskatt".

12 Kommissionen har yttrat sig skriftligen i skrivelse som inkom till förstainstansrättens kansli den 1 augusti 1996.

13 Parterna har muntligen utvecklat grunderna för sin talan den 7 oktober 1996.

Rättsfrågan

14 Enligt de förenade bestämmelserna i artiklarna 185 och 186 i fördraget och artikel 4 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom, av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT nr L 319, s. 1), i dess lydelse enligt rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 (EGT nr L 144, s. 21), kan förstainstansrätten, om den anser att omständigheterna så kräver, förordna om uppskov med verkställigheten av den påtalade rättsakten eller förordna om andra nödvändiga interimistiska åtgärder.

15 Enligt artikel 104.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall en ansökan om interimistiska åtgärder ange vilka de omständigheter är som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad. De begärda åtgärderna skall vara interimistiska på så sätt att de inte påverkar avgörandet i sak (se beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 8 oktober 1996, Cipeke mot kommissionen, T-84/96 R, REG 1996, s. II-1313, punkt 23).

Parternas argument

Talans upptagande till sakprövning

16 Kommissionen anser att den aktuella ansökan skall avvisas, eftersom själva talan bör avvisas av det skälet att sökanden inte har iakttagit förfarandet i artikel 175 i fördraget och inte heller har rätt att väcka talan enligt denna artikel.

17 Kommissionen har för det första erinrat om att när det i fördraget anges att en person kan väcka talan vid gemenskapsdomstolarna efter det att institutionen i fråga har anmodats att vidta åtgärder (artikel 175 andra stycket i fördraget), är avsikten den att anmodan skall ha gjorts av samma person som väcker passivitetstalan. Den har vidare erinrat om att det i rättspraxis har fastställts att detta krav på föregående anmodan utgör ett grundläggande formkrav för att talan skall kunna upptas till sakprövning (domstolens dom av den 4 februari 1959, de Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mot Höga Myndigheten, 17/57, Rec. s. 9., och, från senare datum, förstainstansrättens dom av den 18 september 1993, Asia Motor France mot kommissionen, T-28/90, Rec. s. II-2285). Eftersom det i detta fall var Sisas som riktade den formella anmodan till kommissionen men Pantochim som väckte passivitetstalan, anser kommissionen således att den aktuella talan bör avvisas.

18 Svaranden har dessutom anfört att även om Pantochim är ett dotterbolag till Sisas, skall sökanden anses vara en annan juridisk person än sitt moderbolag, eftersom de ekonomiska samband som kan finnas mellan juridiska personer aldrig har haft någon betydelse när det enligt processreglerna skall avgöras om en talan kan upptas till sakprövning.

19 Svaranden anser för det andra att Pantochims passivitetstalan dessutom skall avvisas på grund av att det inte är till detta bolag som kommissionen skulle komma att rikta den rättsakt rörande fransk lagstiftnings förenlighet med gemenskapsrätten som sökanden påstår att kommissionen är skyldig att anta. Enligt artikel 175 tredje stycket i fördraget kan passivitetstalan bara väckas av den person till vilken institutionen skulle kunna komma att rikta den rättsakt som den genom ett domstolsavgörande kunde bli tvungen att anta (domstolens dom av den 10 juni 1982, Lord Bethell mot kommissionen, C-246/81, Rec. s. 2277, punkt 16, och förstainstansrättens beslut av den 23 januari 1991, Prodifarma mot kommissionen, T-3/90, Rec. s. II-1, punkterna 35 och 37).

20 Kommissionen har särskilt påpekat att i fall som i likhet med detta har anknytning till ett förfarande angående statligt stöd innebär den rätt att delta i det administrativa förfarandet vid kommissionen som berörda företag har enligt artikel 93.2 endast en rätt att yttra sig (domstolens dom av den 12 januari 1973, kommissionen mot Tyskland, 70/72, Rec. s. 813, punkt 19). Vidare bör det beaktas att möjligheterna att väcka talan enligt artikel 175 i fördraget är mer begränsade än möjligheterna att väcka talan enligt artikel 173 samt att förfarandet rörande statligt stöd är av särskild karaktär. En passivitetstalan för att få fastställt att kommissionen har underlåtit att fatta beslut måste därför avvisas, när den som i detta fall väcks av ett företag som bara har yttrat sig som berörd tredje part enligt artikel 93.2 i fördraget.

21 Kommissionen har slutligen anfört att även om det antogs att upptagandet till prövning av passivitetstalan skulle bedömas enligt de villkor som i artikel 173 fjärde stycket i fördraget uppställs för talan om ogiltigförklaring, måste Pantochims talan ändå avvisas. Enligt förstainstansrättens rättspraxis kan ett företag nämligen inte anses vara personligen berört av ett beslut om godkännande av ett sådant allmänt stödprogram som här är i fråga, eftersom ett sådant allmänt stödprogram måste "tillämpas i ett konkret fall genom beviljande av enskilda stöd, för att det skall kunna anses att det finns en aktuell stödmottagare och ett verkligt konkurrerande företag till denne" (förstainstansrättens dom av den 5 juni 1996, Kahn Scheepvaart mot kommissionen, T-398/94, REG 1996, s. II-479).

22 Sökanden har för sin del åberopat domstolens dom av den 28 januari 1986, Cofaz m. fl. mot kommissionen (169/84, Rec. s. 391, punkt 22) till stöd för sitt argument för att den påverkas av kommissionens underlåtenhet att fatta beslut, på grund av vissa för sökanden utmärkande egenskaper och en faktisk situation som särskiljer sökanden från alla andra personer och därigenom försätter den i en ställning som motsvarar den som gäller för en person till vilken ett beslut riktas. Sökanden skulle således ha varit det enda företag som svarade på den anmodan att lämna synpunkter som kommissionen framställde i meddelandet i EGT den 9 juni 1995. Sökanden skulle dessutom vara det enda offret för de diskriminerande villkor enligt vilka befrielse från skatt på biobränslen beviljas i Frankrike, eftersom bolaget är den enda av gemenskapens producenter som verkligen är konkurrenskraftigt nog att leverera biodiesel i Frankrike till ett konkurrensmässigt pris. Det skulle således inte kunna finnas något tvivel om att kommissionens underlåtenhet sätter sökandens "berättigade intressen" på spel, eftersom de villkor som Frankrike har uppställt för att befria biobränslen från inhemsk konsumtionsskatt i väsentlig mån påverkar bolagets ställning på marknaden.

23 Sökanden har understrukit att den skyldighet som är i fråga inte består i att kommissionen skall inleda ett förfarande enligt artikel 93.2 andra stycket i fördraget, utan snarare i att denna institution skall se till att förfarandet, när det väl har inletts, slutförs inom en rimlig tidsfrist i enlighet med artikel 93.2 första stycket i fördraget. Med beaktande av att sökandens anmodan sändes till kommissionen den 29 mars 1996, skulle kommissionen ha förfogat över en mer än rimlig tidsfrist för att slutföra förfarandet (domstolens beslut av den 11 juli 1979, Fédération nationale des producteurs de vins de table et vins de pays mot kommissionen, 59/79, Rec. s. 2425), inte minst som den hade underrättats om det faktum att den franska regeringen fastställer kvoter för beviljandet av skattelättnader per produktionsår och att detta produktionsår i allmänhet varar från den 1 juli till den 30 juni påföljande år.

Frågan om huruvida den begärda interimistiska åtgärden är lagenlig

24 Kommissionen har även invänt att den begärda åtgärden inte är lagenlig, eftersom den strider mot de principer som har fastställts i artiklarna 92 och 93 i fördraget.

25 Svaranden anser för det första att om den begärda åtgärden beviljades, skulle den, oavsett hur den utformades, rikta sig mot Frankrike. Frankrike är dock inte part i förfarandet, och det åläggande som bolaget har begärt skulle därför innebära ett åsidosättande av den regel för förfarandet enligt vilken kommissionen, innan den fattar beslut om en skyddsåtgärd, skall ge den berörda medlemsstaten tillfälle att yttra sig över den planerade åtgärden (domstolens dom av den 14 februari 1990, Frankrike mot kommissionen, C-301/87, Rec. s. I-307, punkt 19).

26 Svaranden har för det andra hävdat att kommissionen, inom ramen för förfarandet enligt artikel 93.2 första stycket i fördraget, på intet vis kan ålägga en medlemsstat att provisoriskt ändra beviljade stödåtgärder. Den kan bara ålägga staten att upphöra med utbetalningen av stödet och begära in de handlingar, upplysningar och uppgifter som är nödvändiga för att kunna undersöka om stödet är förenligt med den gemensamma marknaden (domstolens dom i ovannämnda mål Frankrike mot kommissionen och dom av den 11 juli 1996, SFEI mot kommissionen, C-39/94, REG 1996, s. II-3547, punkt 45).

27 Svaranden har för det tredje anfört att det i vilket fall som helst är så att om det skulle visa sig att stödet är oförenligt med den gemensamma marknaden, vore det i strid med principerna i artiklarna 92 och 93 i fördraget att ett företag som inte åtnjuter stöd fick rätt härtill.

28 Kommissionen har slutligen åberopat den rättspraxis (särskilt det beslut som domstolens ordförande meddelade den 15 juni 1987 i målet Belgien mot kommissionen, 142/87 R, Rec. s. 2589), enligt vilken det är befogat att avslå ansökan om interimistiska åtgärder, om det finns nationella rättsmedel som gör det möjligt att undvika skada. Enligt kommissionen har sökanden i detta fall kunnat väcka talan vid en fransk förvaltningsdomstol mot ministerns beslut om avslag på begäran om godkännande. Eftersom det omtvistade stödet enligt kommissionen inte har anmälts, skulle sökanden också ha kunnat vända sig till en nationell domstol med en ansökan, med stöd av artikel 93.3 i fördraget, om att det skall förordnas att utbetal-

ningen av stödet skall upphöra eller till och med att det skall återbetalas (domstolens dom av den 21 november 1991, Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires et Syndicat national des négociants et transformateurs de saumons, C-354/90, Rec. s. I-5505, och ovannämnda dom i målet SFEI mot kommissionen).

29 Enligt sökanden är det, i motsats till vad motparten har påstått, inte bestämmelserna i punkt 2 i artikel 93 i fördraget utan snarare bestämmelserna i punkt 3 i samma artikel som är relevanta. Av detta följer att den definition av kommissionens behörighet vad avser interimistiska åtgärder som framgår av den rättspraxis som svaranden har åberopat, och som innebär att kommissionen bara har befogenhet att förordna om att utbetalningen av stödet skall upphöra och att begära in de uppgifter som är nödvändiga för att kunna undersöka om stödet är förenligt med den gemensamma marknaden, inte är tillämplig i det aktuella fallet.

30 Det finns således inte någon bestämmelse som talar mot att kommissionen skulle vara behörig att ålägga de franska myndigheterna att ändra villkoren för beviljandet av stödet i fråga.

31 Dessutom anser sökanden att det faktum att han kunde ha väckt talan vid nationell domstol mot de franska myndigheternas beslut om avslag på hans begäran i vilket fall som helst inte kan påverka lagenligheten av den begärda interimistiska åtgärden. Sökanden anser vidare att den nationella domstolen bara har till uppgift att säkerställa att medlemsstaterna iakttar sina skyldigheter för det fall att stödåtgärderna inte har anmälts. I detta fall har stödprogrammet anmälts till kommissionen, och ett ingripande av nationell domstol har således inte någon betydelse för bedömningen av om ansökan om interimistiska åtgärder kan tas upp till prövning och om den kan anses välgrundad.

Förstainstansrättens bedömning

32 Syftet med den aktuella ansökan om interimistiska åtgärder är att kommissionen skall beordras att ålägga de franska myndigheterna att, provisoriskt och för en kvantitet av 20 000 ton biodiesel per år, befria sökanden från inhemsk konsumtionsskatt på det sätt som föreskrivs i artikel 32 i den ovan nämnda franska finanslagen för år 1992.

33 Inledningsvis bör undersökas vad det finns för samband mellan den önskade åtgärden och kommissionens befogenheter inom ramen för det pågående administrativa förfarandet.

34 Det framgår av meddelandet om inledning av det ovan nämnda administrativa förfarandet att kommissionen har inlett detta förfarande med stöd av artikel 93.2 i fördraget i syfte att undersöka om den franska lagstiftningen inom biobränslesektorn är förenlig med den gemensamma marknaden. Enligt kommissionen föreskrivs i denna lagstiftning "ett direkt stöd till biobränslen som framställs av jordbruksprodukter (raps-och solrosoljeestrar och bioetanol som framställs av spannmål, jordärtskockor, potatis och betor) samt ett indirekt stöd till vissa basprodukter" (punkt 2 i meddelandet). Dessutom framgår det omedelbart av handlingarna i målet att de franska myndigheterna införde detta stödprogram utan att först anmäla sina planer till kommissionen och att de redan har befriat vissa företag från inhemsk konsumtionsskatt samt att dessa företag fortfarande åtnjuter sådan befrielse.

35 Av fast rättspraxis följer, vilket svaranden har påpekat, att när kommissionen inom ramen för ett förfarande enligt artikel 93.2 i fördraget konstaterar att stöd har införts utan att först ha anmälts till kommissionen på det sätt som föreskrivs i artikel 93.3 i fördraget, kan den inte vidta någon annan interimistisk åtgärd än att ålägga den berörda medlemsstaten att omedelbart upphöra att utbetala stödet och att inom den tidsfrist som kommissionen fastställer inkomma med alla de hand-

lingar, upplysningar och uppgifter som är nödvändiga för att kunna undersöka om stödet är förenligt med den gemensamma marknaden (se för senaste rättspraxis den ovan nämnda domen i målet SFEI mot kommissionen, punkt 45).

36 Det är dock uppenbart att den åtgärd som sökanden har ansökt om hos förstainstansrätten, nämligen att kommissionen skall föreläggas att ålägga Frankrike att provisoriskt och inom vissa gränser befria sökanden från den inhemska konsumtionsskatten, faller utanför de befogenheter som kommissionen har inom ramen för det administrativa förfarande som föreskrivs i artikel 93.2 i fördraget.

37 Det måste vidare konstateras att en sådan åtgärd skulle strida mot gemenskapsrättens bestämmelser angående statligt stöd (artiklarna 92 och 93 i fördraget).

38 Begränsningen av vilka slags åtgärder som kan vidtas inom ramen för ett sådant administrativt förfarande följer nämligen av de principer som ligger till grund för det system för statligt stöd som har upprättats genom fördraget. Artikel 92.1 i fördraget innehåller ett allmänt förbud mot "stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, av vilket slag det än är". Detta förbud är, som domstolen redan har understrukit, varken absolut eller ovillkorligt, särskilt som kommissionen i punkt 2 i samma bestämmelse tillerkänns ett vidsträckt utrymme för skönsmässig bedömning vad gäller att tillåta stöd genom undantag från det allmänna förbudet i punkt 1.

39 I artikel 93 i fördraget föreskrivs ett särskilt förfarande för att möjliggöra för kommissionen att göra en fortlöpande undersökning och kontroll av stödåtgärder. Punkt 3 i denna bestämmelse innehåller bland annat ett förbud mot verkställighet som är avsett att säkerställa att ett stödprogram inte får några verkningar innan kommissionen har haft rimlig tid på sig att undersöka planerna i detalj och, i förekommande fall, inleda det förfarande som föreskrivs i punkt 2 i denna artikel eller, om ett sådant förfarande inleds, innan kommissionen har fattat ett slutgiltigt beslut i frågan om de planerade stödåtgärderna är förenliga med den gemensamma marknaden.

40 En förutsättning för att detta system skall fungera effektivt är dock, som domstolen har påpekat, att kommissionen har möjlighet att vidta skyddsåtgärder. Det enda syftet med dessa åtgärder är likväl att hindra att reglerna i artikel 93.3 i fördraget åsidosätts och det rör särskilt det förbud mot utbetalning av stöd som i princip gäller fram till dess att kommissionen har fattat ett slutgiltigt beslut i frågan om stödåtgärderna är förenliga med den gemensamma marknaden (se de ovan nämnda domarna Frankrike mot kommissionen, punkt 15—18, och SFEI mot kommissionen, punkt 35—38).

41 Av detta följer att om det i ett sådant förfarande vidtas en interimistisk åtgärd som har ett annat syfte än det nyss nämnda, är denna åtgärd inte berättigad enligt systemet och den skall därför betraktas som rättsstridig.

42 Den åtgärd som sökanden har begärt inom ramen för det aktuella interimistiska förfarandet, och som går ut på att kommissionen skall föreläggas att ålägga de franska myndigheterna att provisoriskt och inom vissa gränser befria Pantochim från inhemsk konsumtionsskatt på det sätt som föreskrivs i artikel 32 i den ovan nämnda franska finanslagen för år 1992, skall följaktligen anses strida mot gemenskapsrättens bestämmelser angående statligt stöd.

43 Därtill skall understrykas att den interimistiska åtgärd man har ansökt om hos förstainstansrätten skulle få samma innebörd och verkan som den åtgärd som sökanden påstår att kommissionen har underlåtit att vidta. Det skulle dock vara oförenligt med de principer som styr kompetensfördelningen mellan gemenskapens olika institutioner — såsom den är tänkt i fördraget — om gemenskapsdomstolen kunde ålägga kommissionen att bifalla en ansökan om interimistiska åtgärder som riktats till kommissionen (beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 6 december 1989, Cosimex mot kommissionen, T-131/89 R, Rec. s. II-1. punkterna 11 och 12).

44 I det aktuella fallet har sökanden således begärt att förstainstansrätten skall träda i kommissionens ställe och göra en bedömning av både den så kallade stödåtgärden och den eventuella nödvändigheten av att utsträcka stödet till att omfatta sökanden, innan kommissionen har fattat något beslut i ärendet. Vidare skulle förstainstansrättens beslut i så fall knappast vara riktat till kommissionen, utan snarare till den berörda medlemsstaten.

45 Med hänsyn till vad som ovan anförts och utan att det är nödvändigt att ta ställning till parternas övriga grunder, finns det således anledning att fastställa att villkoren för att bifalla den önskade interimistiska åtgärden inte är uppfyllda och att ansökan följaktligen skall avslås.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1) Ansökan om interimistiska åtgärder avslås.

2) Beslut om rättegångskostnaderna kommer att meddelas senare.

Luxemburg den 21 oktober 1996

H. Jung — A. Saggio

Justitiesekreterare — Ordförande